

СЪННИКЪТЪ НА ДЪДА ГОСПОДА

Народна приказка

Живѣла нѣкога една мащеха, която не обичала заваренитѣ си деца и много пжти ги биела.

Дотегнало имѣ на дветѣ сирачета, братче и сестриче, да живѣятъ при мащехата си.

Единъ день тѣ видѣли какъ тя извадила изъ единъ ковчегъ нѣколко червени ябълки и ги дала на своитѣ деца. Сладкиятъ дѣхъ на ябълкитѣ натжилъ дветѣ сирачета и тогава момичето рекло:

— Батко, не мога повече да живѣя тукъ. Хайде да избѣгаме нѣкжде.

— А кжде? — попитало братчето.

— Слушай, — рекло момичето — утре рано ще мѣся една пита, ще я търкулна и на кждето отиде тя, нататъкъ ще вървимъ и ние.

Така и сторили.

Рано заранѣта, когато слънцето не било още изгрѣло, тѣ търкулнали топлатата пита и тя ги повела къмъ една далечна гора.

Дълго време вървѣли следъ питата и стигнали до гората. Станало хладно. Изпърво децата се уплашили, но нѣмало що

да сторятъ и следъ малко седнали да похапнатъ до едно изворче.

Била есенъ, жълти листа падали въ изворчето, птицитѣ си отивали къмъ топлитѣ страни.

Но не щѣшъ ли, по едно време нѣщо прошумолило въ гората. Изплашили се децата. Но то билъ единъ приведенъ старецъ съ бѣла брада, хубаво лице и кротки очи.

— Помага Богъ, деца! Охъ, дългъ пжтъ пжтувахъ. Дайте ми малко хлѣбецъ, — рекълъ той.

Децата му дали отъ питата, старецътъ си хапналъ и рекълъ да пийне вода отъ изворчето. Навелъ се, но нали билъ старъ, не могълъ да достигне водата. Тогава момичето гребнало въ шепитѣ си вода и напоило стареца. Благословилъ ги дѣдото и си тръгналъ.

Настанала вечеръ, въ гората притѣмнѣло, децата ходили по меката шума и търсѣли мѣсто за нощуване.

Страхъ ги било отъ вълци и мечки, та затова се качили на едно дърво и тамъ пренощували.